

Katten vil ikke æde

Katte med problemer med lever- galdegange og/eller bugspytkirtlen

I klinikken præsenteres vi ofte for katte, hvor ejeren fortæller, at problemet er at katten ikke æder sin mad som vanligt, og det har ofte stået på nogle dage, ofte har den måske ikke ædt optimalt den sidste uge.

Årsagerne kan være talrige, og ofte er det ikke så nemt at finde en enkelt forklaring på den manglende appetit.

Man starter med at undersøge katten grundigt, hvor gammel er den, har den feber, hvordan ser slimhinden ud i munden, i øjnene, er lymfeknuderne hævede, er den dehydreret, har den problemer med tænderne m.m.

Mange katte, også katte som er neutraliserede, er ofte oppe at slås. Det er ikke sikkert, de "opsøger" slagsmål, men de kan få bank af fritlevende katte i området.

Kattes bidsår giver ofte feber, infektion i kroppen, evt. bylder, og når katten har feber, æder den ikke. Katte har en normaltemperatur på op til 39

grader, dvs. de har højere legemstemperatur end mennesker.

Så det at have smerter og feber kan være årsag til, at katten ikke æder.

Andre katte kan have virusinfektioner: katteids, katteleukæmi, katteinfluenza (calici eller herpesvirusinfektion) og kattesyge, som kan være årsag til, at katten ikke æder. Disse sygdomme kan diagnosticeres ved blodprøver, de giver ofte feber og evt. kvalme, og dermed har katten ikke lyst til at spise.

Luftvejslidelser, influenza-sygdomme giver ofte manglende appetit. Nogle katte får læsioner på tungen pga. virusinfektion og har dermed smerter i munden og følgende ikke lyst til at spise.

Mange tandsten og mundhulebetændelser kan også være årsag til, at katten simpelthen ikke formår at æde, den har smerter i munden.

Katte, som har nedsat nyrefunktion, har heller ingen appetit, her har de ofte gået og været sløje med nedsat appetit gennem en periode, og pludselig æder de slet ikke mere.

Disse katte er ofte dehydrerede, pelsen stritter og de ser utrivelige ud og har tabt sig en del.

Diagnosen kan stilles ved en blodprøve, hvor nyreværdierne måles. Nyrene renser blodet for affaldsstoffer, og hvis de ikke fungerer, føler man sig sløj og har ikke lyst til at æde.

Leverproblemer, galdegangsproblemer og problemer med bugspytkirtlen giver også nedsat eller helt manglende appetit. Her er katten tit øm i bughulen og i yderste konsekvens er den gul i hud og slimhinder (gulsot eller ikterus).

Disse lidelser er sværere at indkredse, da mange andre årsager kan påvirke lever og bugspytkirtel og dermed sløre, hvor primærproblemet er.

Igen kan man tage blodprøver for at måle levertal, man kan røntgenfoto-grafere bugen og se, om leveren er forstørret, og man kan ultralydsscane for at se, om galdegangene ser normale ud etc. etc.

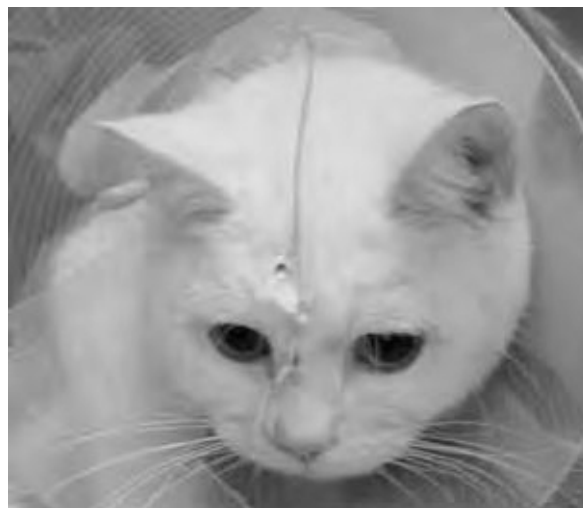
Forskellige svulster / cancerlidelser kan også være årsag til manglende appetit, er det svulster i bughulen, kan de ofte føles, da disse katte har tabt sig en del.

Forgiftninger / mavetarmlidelser med diarre og opkastninger kan ligeledes være årsag til manglende appetit, men her er der som nævnt flere symptomer end bare det, at katten ikke vil æde.

Katte æder sjældent gift / rotte-og musegift, de er ret kræsne og passer på med, hvad de æder. Men de kan

æde fordærvede døde dyr, som gør, at de får en mild maveforgiftning, som de dog som oftest hurtigt kommer sig over.

Problemer med at tisse kan også være årsag til, at katten ikke spiser. Nogen katte, især kastrede katte, kan få blokade af urinrøret af flere årsager, som så gør, at de ikke kan tisse. Det kan være urinvejssten eller klumper af blod og celler, som blokerer urinrøret. Dyrlægen undersøger en urinprøve for at se, om årsagen kan findes.

Kat med sonde fra næsen ned i maven, hvorigennem den fodres.

Katte, som ikke kan tisse, har smerter og bliver mere og mere sløje og holder op med at æde, men her er igen flere symptomer end bare appetitløshed, her går katten på bakken talrige gange, så på den måde er diagnosen nemmere at stille, end hvis det bare drejer sig om manglende appetit.

Så summa summarum er, at manglende ædelyst hos katten er et symptom, som kan skyldes utrolig mange ting.

Det er meget vigtigt at man som katteejer reagerer relativt hurtigt når ens kat ikke æder, dvs der bør ikke gå mere end et par døgn inden den skal til dyrlæge.

Det er meget vigtigt, at man som katteejer reagerer relativt hurtigt, når ens kat ikke æder, dvs. der bør ikke gå mere end et par døgn, inden den skal til dyrlæge.

Katte har på nogle punkter et anderledes stofskifte end mennesker.

De tåler ikke at faste / sulte på samme måde som andre dyr.

De er rovdyr, kroppen fortsætter med at forbrænde fedt og katte skal have tilført protein, for at deres fedt skal forbrændes på normal vis.

Får katten ikke tilført protein, fordi den ikke æder, vil fedtet ikke kunne nedbrydes på normal vis, det ophobes i leveren, giver en fedtlever, leverceller fyldes med fedt, det giver nedsat leverfunktion og alment ubehag og kvalme hos katten. Disse katte kan være meget svære at få til at æde normalt igen, ofte kan der gå op til en måned eller mere, inden de spiser med fuld styrke og helt af sig selv igen.

Dyrlægen starter med at lægge en venflon (lille plastikkateter i en vene) i kattens forben, så den kan få væske,

Katte har på nogle punkter et anderledes stofskifte end mennesker. De tåler ikke at faste / sulte på samme måde som andre dyr.

det er meget vigtigt, og det vil hurtigt bedre kattens tilstand.

(der tages blodprøver inden væskeindgift for at kredse diagnosen ind).

Som tidligere nævnt kan manglende appetit skyldes betændelse i bugspytkirtlen og / eller galdegangene .

Herefter lægges en næsesvælgsonde, dvs. et lille plastkrør, som går ned i mavesækken, så kan man fodre katten den vej. Sonden sættes fast i panden på katten, den får en krave på, så den ikke river sonden ud.

Katte med disse sygdomme er nødt til at være indlagt, da der nemt opstår problemer med sonden og med venflon.

Nogle katte kan også tvangsfodres ved at give foder op i ganen, men de får ofte en negativ oplevelse ved denne form for fodring.

Katten behandles med diverse medicin, vitaminer, appetitstimulerende stoffer, kvalmedæmpende medicin, og så tvangsfodres den / sondefodres den, indtil man har håb om, at den går i gang med at spise af sig selv, og det kan som sagt være en langvarig proces.

Dyrlæge
Susanne Schantz Laursen

Falke Dyreklinik
www.falkedyreklinik.dk